

дрехитѣ си носѣше свежъ леденъ лѣхъ. Лицето му бѣ замислено.

Белослава го обсипа съ въпроси и укори. Понацупи си. Следъ това избухна въ буйна веселостъ. Примами го къмъ огъня.

— Ела, ела се стопли . . . Божичко, рѣцетѣ ти сѣ съвсемъ студени. Какво искашъ да хапнешъ? Малко червено вино, за да се сгрѣшешъ?

— Нѣмамъ време, Славо. Дойдохъ съвсемъ за малко, колкото да изпълня обещанието си, че ще се видимъ тукъ. Изглежда, че всичко се е свършило вече . . . Ще дойдатъ ли да те взематъ, или азъ да те изпровода? Вънъ мръкна вече . . .

Гласътъ му бѣ хладенъ и разсѣянъ.

Белослава усѣти като че сърдцето ѝ замръзва, такава корава и ледена болка натежа внезапно въ гърдитѣ ѝ.

— Едва си дошелъ и бързашъ да приказвашъ за тръгване. Почакай малко. Седни. Ще ти донесемъ отъ всичко. Оставихме нарочно за тебе. А пъкъ не ме питашъ дори какъвъ късметъ ми се е падналъ днесъ.

Палавитѣ ѝ очи, едри и черни като петровки череши, овлажняха. Тя леко сложи рѣка на рамото му, огледа се. Нѣмаше никой. Още преди да влѣзе болярътъ, Дафина и Ожие бѣха излѣзли да го посрещнатъ и не се бѣха върнали вече. Съ тихи стѣпки и Мария се бѣ отдалечила, за да остави двамата годеници свободно да се наприказватъ.

— Какъвъ късметъ ти се падна? — попита Добромиръ и се усмихна. Ала личеше, че мисълта му е другаде.

Белослава отмахна рѣката си, седна край огъня. Лицето ѝ падаше въ сѣнка. Само свѣтлата ѝ дреха се бѣ лѣеше като голѣмо снѣжно петно.

Въ това време Мария стоеше въ съседния коридоръ, облегла чело до стѣклото, което зимниятъ здрачъ бавно покриваше съ гѣста морава багра. Съ скръстени на гърба рѣце, тя следѣше безъ внимание движенията на кочияшитѣ, които чистѣха снѣга, съ метли отъ страторче. Кунда полка приближи до нея, лизна рѣцетѣ ѝ. Презъ полуотворената врата, която водѣше къмъ трапезарията, се чуваше